

SLADKÝ ŽIVOT

Millie Adamsová
Ukradená
princezna

MILLIE ADAMSOVÁ

UKRADENÁ
PRINCEZNA

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Millie Adamsová

**UKRADENÁ
PRINCEZNA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stealing the Promised Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7793-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7794-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7795-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Je načase splatit dluh, slečno Violet Kingová.*“

Violet se zadívala ven prosklenou stěnou svojí kanceláře, ze které byl nádherný výhled na Tichý oceán. Stůl měla postavený hned u oken, čelem k oceánu. Pracovní stoly jejích zaměstnanců byly až dál za ní, oddělené pouze skleněnými přepážkami. Chtěla, aby celý její tým pracoval společně a kreativně.

Moderní přístup k podnikání v oblasti kosmetiky a módy byl jedním z důvodů, proč se stala nejmladší miliardářkou, jež se vypracovala a zbohatla sama, díky vlastnímu úsilí.

Výrok *sama* však byl možná trochu přehnaný, jelikož počáteční vklad na rozjezd podniku jí poskytl její otec, Robert King. S investory ale spolupracoval snad každý začínající podnikatel, říkala si. A to, že je s ní ten její investor shodou okolností pokrevně spřízněný, už přece nehraje takovou roli. Ani to není v rozporu s tím, aby ji okolní svět považoval za někoho, kdo přišel ke svému neuvěřitelnému majetku jen vlastním přičiněním. Ovšem ve skrytu duše věděla, že to není tak úplně pravda. Přesto, že otci ty peníze už dávno splatila, a to včetně bohatých úroků.

Ale *jiné* půjčky nikdy neměla, takže jí nemá nikdo co říkat o nějakých nesplacených dluzích. Nejlépe bude, když se s tím mužem úplně přestane bavit.

„Zřejmě jste si spletl číslo,“ řekla odměřeně.

„*To těžko.*“

Muž v telefonu měl sytý, hluboký hlas a mluvil s lehkým přízvukem, který nebyla s to určit. Rozhodně však nebyl italský. Muž její sestry byl totiž rodem z Itálie a dlouho žil ve Spojených státech, takže italský přízvuk měla Violet odposlouchaný víc než dobře. Ze by to byl španělský akcent?

„Zdá se, že jste si svým tvrzením zcela jistý,“ řekla. „Ale já nikomu nic nedlužím.“

„*Omlouvám se, vyjádřil jsem se bohužel poněkud nepřesně. Vy osobně sice nikomu nic nedlužíte, ale přišel jsem k vám vymáhat splacení dluhu. A platbou jste vy sama.*“

Ledový chlad jí sevřel žaludek. „Odkud vůbec máte tohle číslo?“

V době sociálních sítí, kdy byla buď ona, nebo její asistentka k zastižení takřka ve dne v noci, si svou soukromou linku hlídala obzvláště úzkostlivě. Mohli se s ní spojit jen ti nejvýznačnější obchodní partneři, rodina a přátelé. Tento muž evidentně nepatřil ani do jedné skupiny, přesto si však nějakým záhadným způsobem její číslo zjistil. A to, co jí teď říkal do telefonu, ji začalo silně znepokojoval.

„*Odkud? To není důležité. Prostě to číslo mám.*“

Prudce vydechla. „Naopak, je to velmi důležité.“

Najednou cítila, jak se jí na krku udělala husí kůže a tak se rychle otočila, aby se porozhlédla. Obrovská kancelář s několika skleněnými přepážkami však byla úplně prázdná. Bylo pozdě večer a všichni již odešli. Její zaměstnanci často pracovali nejen z domova, ale třeba i z pláže, když je přepadl náhlý nával inspirace.

Naštěstí nikde nikoho neviděla. Byla tady úplně sama. Uklidnila se. Stejně by se nikdo cizí nemohl dostat jen tak dovnitř. Budova byla dobře zabezpečená a návštěvníci mohli vejít do budovy jen tehdy, když jim někdo z kanceláře otevřel dveře bzučákem.

Najednou přes sklo zahlédla pohyb na vzdáleném

konci kanceláří. Tmavá postava se blížila směrem k ní. Jako žralok plující těsně pod hladinou.

Hrudník se jí sevřel úzkostí i strachem. Srdce se jí rozbušilo, dlaně zvlhly.

„Haló, jste tam?“ zašeptala do telefonu.

Spojení se přerušilo. Stála tam jako zkamenělá, pohled upřený na muže, který se k ní pomalu blížil. Sklo její kanceláře bylo sice průhledné, ale naštěstí i neprůstřelné. Alespoň v tomhle mohla být klidná.

Po světě se toulá tolik podivínů, že je na místě raději více opatrnosti než méně. Tomu se naučila už v útlém dětství. Její otec byl jedním z nejbohatších podnikatelů v Kalifornii a hned odmalinka ji dal naspas novinářům. Život jejich rodiny veřejnost odjakživa fascinoval.

Tolik intenzivní pozornosti jí tehdy nebylo ani trochu příjemné, ale otec jí na to řekl, ať jen si publicitu užívá.

Byl hrdý na to, že je díky němu jeho rodina bohatá a zajímavá pro ostatní lidi. Její vlastní touhu po úspěšném podnikání už ale moc vážně nebral. Ano, její snaha ho bavila a pomohl jí rozjet firmu, ale nevěřil, že by to zvládla. Už i proto byla rozhodnutá mu dokázat pravý opak.

Bohužel však měla dodnes pocit, že otec její obchodní impérium v hodnotě miliardy ještě stále považoval za pouhé hobby.

To ji dost mrzelo, nehledě na to, že jako majitelka velmi úspěšné firmy byla dál v hledáčku novinářů. Už si však na to pronásledování a zájem víceméně zvykla.

To Minerva, její mladší sestra, na to šla úplně jinak. Zájem novinářů jí v dětství vadil natolik, že se rozhodla stát natolik nevýraznou, že o ni novináři už dávno přestali jevit zájem. Samotné Violet chvílemi samozřejmě nedostatek soukromí také vadil a občas svého rozhodnutí dokonce i litovala, ale většinou

s tím byla smířená a zvýšený zájem o její osobu ji už dávno nevyváděl z míry.

Až doteď. Najednou se cítila velmi zranitelná. Lapená ve skleněné pasti, kterou si ještě ke všemu sama navrhla. A nemohla teď dělat vůbec nic jiného než strnule sledovat, jak se k ní blíží predátor.

Pokusila se zavolat na policii, horečnatě a neobratně vytáčela číslo na starožitném telefonu. Ironií osudu bylo, že tuto pevnou linku měla kvůli své bezpečnosti. Kvůli soukromí. A teď ji spojení nechalo ve štychu. Ve všech ohledech.

Měla samozřejmě i mobil, ale ten předtím nechala ležet na stolku před kanceláří.

A najednou stál *u ní*, na druhé straně prosklených dveří. Vysoký, statný, oblečený v černém obleku, který dokonale padl na jeho mohutně stavěné tělo. Otočil se směrem k ní. I přes sklo z něj čišela síla. Bylo to jako dívat se na kamenný útes, tyčící se před ní s majestátní a pevnou odolností.

Viděla i jeho tvář. Byla krásná. Měl sice ostře řezané rysy, ale jinak vypadal jako padlý anděl. Na celém jeho obličejí byla jen jedna jediná nedokonalost. Jizva, která mu protínala obličej od lícni kosti až ke koutku úst. Vypadala jako varování.

Ten muž by nebezpečný.

Smrtelně.

„Promluvíme si?“

Jeho hluboký a sytý hlas v ní vyvolal ozvěnu. Cítila, jak temně vibruje v jejím nitru.

Ani trochu se jí to nelíbilo.

„Jak jste se sem dostal?“

„Mám klíče, zlato.“

Zamračila se plna nenávisti. „Nejsem žádné vaše zlato.“

„To je fakt,“ řekl. „Nejste. Ale jste moje kořist. Našel jsem vás.“

„Najít mě ale není nic těžkého,“ řekla výsměšně.

Zvedla bradu a snažila se vypadat nebojácně a sebevědomě. „Jsem jednou z nejslavnějších žen světa.“

„To bezesporu jste. A právě kvůli tomu jsem zpochybňoval rozhodnutí svého bratra. Ale nakonec jsem to nechal být. Jsem tady koneckonců jen proto, abych plnil rozkazy.“

„Jestli jste tady proto, abyste plnil rozkazy, tak byste měl splnit i ten můj. Okamžitě odejděte!“

„Jen jeden člověk na světě mi může dávat rozkazy. A tím vy nejste.“

„To je mi vážně moc líto.“ řekla ironicky.

„Mně ne.“

„Co po mně chcete?“

„Už jsem vám to říkal. Je načase splatit dluh. A platbou jste vy sama.“

Byla překrásná. Ale to se ostatně dalo očekávat. Když mu jeho bratr Matteo řekl, že je konečně čas na splacení dluhu a splnění slibu, který mu dal před lety Robert King, tak ho princ Javier de la Cruz vyslechl mlčky, ačkoliv se mu dralo na jazyk tisíc otázek. Přemýšlel, proč se jeho bratr rozhodl vymáhat ten dluh právě teď. A proč vůbec chce, aby mu byl splacen touto ženou.

Ano, byla nápadně a vyzývavě krásná. A hlavně byla moderní. Připadala mu jako přesný opak jeho bratra. Jako do očí bijící kontrast s téměř středověkou krajinou Monte Blanka. Za poslední dva roky sice království pod vládou jeho bratra vzkvétalo, ale pořád byli ještě příliš vzdáleni tomu, aby se jim podařilo vymýtit dlouhé období temného středověku, které bylo v zemi za vlády jeho otce. Žena jako Violet Kingová se bude v jejich království vyjímat jako pěst na oko. Vlastně je zhora nemožné si ji představit jako královnou.

Ale možná právě to bylo bratrovým záměrem, pomyslel si Javier. Vyhledat si co nejmodernější

nevěstu. On, Javier, tady ale nebyl od toho, aby přemýšlel a vyptával se. Byl bojovníkem. Nejmocnější zbraní celého Monte Blanka. Dlouhá léta podkopával vliv svého otce, aby mohl na trůn usednout jeho bratr Matteo. Zároveň však zabránil tomu, aby šel lid Monte Blanka do občanské války. Staral se o bezpečí lidu i celé země a dělal vše pro to, aby měl jeho otec čím dál menší vliv na vládu v zemi, na život lidí. A to vše dělal pod dohledem svého staršího bratra Mattea, který, jakmile se ujal moci, začal v království budovat lepší podmínky pro život. A to za vlastní peníze, jež vydělal svým neuvěřitelným obchodním důvtipem, citem pro jednání a dohody.

Tuto konkrétní dohodu uzavřel Matteo s Robertem Kingem tajně. Kdysi dávno v kasinu v Monte Carlu. Ve hře byla sázka, kterou Violetin otec prohrál.

I tak byl ale Javier dost překvapený, že jeho bratr vymáhal výhru za sázku, uzavřenou ve chvíli, když už měli oba dost upito.

Ale přesto byl tady. A pomalu začal tušit proč.

Matteo sice prováděl všelijaké reformy, aby ve své zemi vymýtil bezmála středověký způsob života, ale přece jen byl vychován v duchu určitých tradic. A tento druh středověké čestné dohody byl něčím, čemu nedokázal odolat.

Ale i tak...

Javier se znovu zadíval na dívku před sebou. Ne, ani teď si nedovedl představit ženu, která by se na královnu jejich země hodila méně než Violet.

Měla na sobě bílý kalhotový kostým s širokými plandavými nohavicemi. A tvář měla nalíčenou tak silně, až mu připomínala nějakou divadelní masku. Neskutečně dlouhé řasy, nepřírozeně se lesknoucí plné rty a příliš zdůrazněné lícni kosti.

Vlasy měla v culíku, hladce sčesané z obličeje.

I přes ten silný mejkap byla neskutečně krásná.

A velmi mladá. Plná života. Přesným opakem jejich ubohé, bledé a slabé matky. A právě o to možná bratrovi šlo.

Ale i kdyby. On, Javier, tady není od toho, aby polemizoval s bratrovým rozhodnutím.

To, na čem nejvíce záleží, je bratrova vize života v Monte Blanku. A Javier mu v jeho plánech bude pomáhat, seč mu síly stačí.

Je bratrovým nástrojem. Ocelovým mečem.

A přesně to mu vyhovovalo. Byla v tom upřímnost a přímočarost. Lstivou strategii a diplomatickou přetvářku rád přenechal Matteovi, svému králi.

„Absolutně netuším, kdo jste. A už vůbec nechápu, o čem to tady proboha mluvíte,“ řekla rozhněvaně.

Přistoupil ještě blíže ke dveřím a otevřel je zadáním kódu.

Všechny informace a kódy dostal od jejího otce, který neměl na výběr.

Violet začala couvat směrem ke stolu, vylekané oči doširoka otevřené.

„Co to děláte?“

„Jsem princ Javier de la Cruz z království Monte Blanco. A vy jste, pokud vím, Violet Kingová, žena, zaslíbená mému bratrovi jako jeho nevěsta.“

„Cože?“ Vtom udělala něco, co by od ní vůbec nečekal. Dala se hlasitého smíchu. Byl to snad ten nejméně elegantní zvuk, jaký kdy slyšel. „Já nejsem *ničí* zaslíbená nevěsta, rozumíte?“

„Jste. Váš otec má u mého bratra dluh. Nakolik jsem s celou situací obeznámen, u hracího stolu mu při velké sázce došla hotovost. A zřejmě proto, že dost přebíral, nabídl jako úhradu dluhu dceru Violet, tedy vás. A tak jsem tady. Abych vás tu vyzvedl a dopravil do Monte Blanka.“

„Můj otec by nikdy nic takového neudělal! Nevěřím, že by mě jen tak prohrál v sázce. Tohle celé by

spíše mohla být práce mého bratra. To by mu bylo podobné, vymyslet něco tak absurdního a pak se někde v skrytu bavit na můj účet. Vsadím se, že celou tuhle frašku natáčíte na skrytou kameru.“

„Ne, žádnou kameru nemám,“ řekl.

Znovu se zasmála. „I tak to musí být nějaký vtíp nebo co. Jestli se snažíte natočit nějaké virální video nebo něco podobného, tak byste měl raději svou energii investovat do něčeho jiného. Celá ta vaše historka je dost přitažená za vlasy. Můj otec je jedním z nejmodernějších mužů na světě. Když se například moje sestra vrátila ze studií v cizině s dítětem v náručí, tak se dokonce ani nezeptal, s kým to dítě má. Prostě je bez řeči přijal do rodiny. Takže on by nikdy takhle neprodal svoji dceru. Zcela vylučuji, že by se ke svým dcerám choval jako ve středověku. Jako ke zboží, jež se dá prodat tomu, kdo nabídne nejvíc.“

„No, tak to byste si s otcem asi měla vážně promluvit.“

„Nemusím s ním mluvit, abych věděla, že tohle celé je naprostý nesmysl.“

„Jak myslíte.“

S těmito slovy k ní přikročil, chytil ji kolem pasu, zvedl ze země a hodil si ji přes rameno. Už mu došla trpělivost. Když ji popadl, ostře vyjekla a začala ho vší silou kopat do hrudníku.

Ale to mu bylo jedno. Bolest je jen bolest, dobrá leda tak na to, aby ji bojovník ignoroval. Přes její protesty ji donesl až k limuzíně na parkovišti. Teprve když se s ní posadil dovnitř vozu a zamkl dveře, zahlédl v jejích očích strach. Tak snad už mu konečně uvěřila.

„Violet Kingová, odvážím vás do své země, kde je vám souzeno stát se naší královnou.“

DRUHÁ KAPITOLA

Bez mobilu si připadala jako bez ruky. Nemohla se vůbec s nikým spojit. Ona, nekorunovaná královna sociálních sítí, teď byla odsouzená k naprostému mlčení.

Je jasné, že to ten chlápek nemá v hlavě v pořádku, takže...

Rozhlédla se po limuzíně. No, možná je blázen, ale nouzí rozhodně netrpí. Kdopak ho asi financuje?

„To je vaše limuzína?“

Otočil se k ní a trochu si narovnal ramena. „Ne.“

„Pro koho pracujete?“

„Už jsem vám to říkal. Pro svého bratra, krále Monte Blanka.“

„Ani nevím, kde to vaše slavné Monte Blanco vůbec leží.“

Snažila si vzpomenout, jestli ten název už někdy slyšela. Zeměpis sice nebyl zrovna její silnou stránkou, ale kvůli zaměstnání toho dost nacestovala. A také nesmírně ráda poznávala nová místa a nové lidi. Ale Monte Blanco? To jméno jí vážně nic neříkalo.

„Naše země není moc vyhledávanou turistickou destinací,“ řekl.

„Hm, chápu.“

„A jestli vás zajímá, čí přesně je tahle limuzína, tak bratrova také není. Ani jeden z nás by nevlastnil něco tak...,“ ohrnul prezíravě ret, „okázalého.“

Připadalo jí, že jeho povýšený výraz nepřímou ukázoval na *staré* peníze. Za svůj život už potkala hodně urozených potomků šlechty, a tak dobře znala i jejich opovržlivé pohrdání *novými* penězi, jež k nim tak neodmyslitelně patřilo. Ona sama měla *nové* peníze. A tak jejich opovržení občas patřilo i jí. Už i proto, že byla tak okázalá a nápadná. Byla to ale zároveň i její obchodní strategie. Cíleně vybízela ženy, aby na sebe upozorňovaly, aby upoutávaly pozornost. Aby se oblékaly a líčily hlavně samy pro sebe, pro svůj dobrý pocit.

Hm, zajímavé. Takže je pro něj asi příliš okázalá. No, jestli mu to vadí, tak ať ji nechá na pokoji. Nejlepší bude, když se sebere a odejde... Mohl by třeba vyskočit z limuzíny rovnou tady, uprostřed rušné dálnice San Diega. Byla by ta poslední, kdo by ho oplakával.

„Aha, chápu. Takže jste snob. Snob, který je zapletený do únosu.“ Taky by to mohl být herec, napadlo ji. Někdo, koho najali, aby jí ublížil.

Při té myšlence jí zamrazilo v zádech. Ale nedala to najevo. Koneckonců, není včerejší. A vrstvy mejkapu schovají opravdový výraz tváře doslova mistrně.

„Nejsem snob. Jsem princ.“

„Jasně! Princ ze země, o které jsem nikdy v životě neslyšela.“

„To, že jste vy Američani tak sebestřední, skutečně není můj problém, slečno Kingová. A mezery ve vašem vzdělání mohou jen těžko zpochybnit moje slova.“

„To se dalo čekat, že řeknete něco podobného.“ Limuzína pořád jela, dál a dál. Pomyslela si, že se bude muset zřejmě začít smířovat se skutečností, že to není vtip. Že jí tento muž opravdu odváží do své země. Pokud ta země tedy vůbec existuje. Měla na to jen jeho slovo. A protože tvrdil takový nesmysl, jako že se Violet musí vdát za jeho bratra, mohl se mýlit i ve všem ostatním.

„Chci zavolat svému otci.“

„Jak si přejete,“ řekl a podal jí mobil.

Téměř mu ho vytrhla z ruky a rychle vytočila otcovo soukromé číslo. Robert King zvedl telefon hned na druhé vyzvánění.

„Tati, nějaký šílenec mě strčil do limuzíny a tvrdí, že s tebou před lety uzavřel nějakou dohodu, a já že si mám teď vzít jeho bratra!“

„Dohodu s vaším otcem jsem neuzavíral já,“ poznamenal Javier.

„Na tom nezáleží,“ zasyčela na něj. A pak seděla a čekala, až její otec konečně něco řekne. Zřejmě byl v šoku. Není divu. Čekala to. Protože tohle všechno je samozřejmě úplně nesmysl. Vždyť není možné, aby její otec udělal něco podobného. „No, takže kdybys mu, prosím tě, mohl říct, že je blázen...“ pokračovala.

„Violet...“ Hlas jejího otce byl najednou drsný a ochraptělý, jako by vůbec nepatřil tomu uhlazenému a sebevědomému muži, ke kterému vždy vzhlížela.

Ne, její otec nebyl dokonalý. Nebyla slepá a věděla to. Bylo jí také jasné, že mu bylo vždy úplně jedno, že je úspěšnou obchodnicí. Nikdy s ní nediskutoval o její firmě, zatímco s jejím bratrem si o obchodních záležitostech promluvil vždy rád.

Ale určitě by ji nikdy nepovažoval za nějakou... obchodní komoditu. Měnu. Něco tak potupného si ani nemohla představit.

„Tak mu řekni, že je to nesmysl, tati!“

„Violet, nikdy jsem nečekal, že se o splacení toho dávného dluhu někdo opravdu přihlásí,“ řekl pomalu její otec. „A když ti bylo dvacet a nikdo se neozval..., považoval jsem to za promlčené.“

„Takže ty jsi mě vážně slíbil králi? Nemůžeš přece někoho jen tak slíbit někomu jinému. Jsem přece člověk, ne kus nábytku!“

„Je mi to tak líto,“ řekl. „Violet, opravdu jsem si nemyslel, že...“